

[Udenrigsministeren.]

heden og Usikkerheden i Venstremedlemmers Sind overfor dette Spørgsmaal? Jeg tror, at de ærede Medlemmer, naar de roligt overvejer Sagen, selv vil være klar over, hvor overordentlig svagt de staar i dette Spørgsmaal.

Overfor dem staar nu et ganske bestemt Forslag, en Gang vedtaget af Folketinget, godkendt paa en Valgdag, som af den foregaaende Regering var gjort til en Valgdag om dette Spørgsmaal. De ærede Medlemmer staar endvidere saaledes, at den Tilflugt til internationale Forpligtelser, som skulde bygges paa Indvendinger indenfor Folkenes Forbund, er forsvundet, Muligheden for at opnaa Hjælp paa saadan Vis, som de saa længe har troet paa, er nu ude af Verden.

Jeg ser ikke rettere end, at den ærede Opposition — det gælder begge Grupper, men efter den historiske Stilling i Danmark vil det i højest Grad gælde Venstre — nu har to Muligheder overfor dette Spørgsmaal. Den ene er en oprigtig Forhandling paa Grundlag af Valgdagens Afgørelse. Den anden Mulighed er at fortsætte Modstanden med Nederlaget som det sikre Resultat.

Jeg betragter Stillingen denne Sag vedrørende saaledes, at Sagen reelt set er afgjort; Rustningssystemet er faldet i Danmark overfor Befolkningen, og Befolkningens Villie paa dette Omraade vil ogsaa inden alt for længe finde Lovens Form; intet Forsøg paa at modsætte sig denne Villie vil kunne holde. Det, der endnu er uafgjort, er Datoen for Beslutningen, Lovens Form og Spørgsmaalet om, fra hvor mange Sider den vil finde Tilslutning; men at selve Beslutningen vil blive taget inden længe, tror jeg, man vil kunne regne med paa Grundlag af de Bevægelser, der foregaar i Befolkningens Sind.

Det Arbejde, der gennem 50 Aar har været gjort imod Rustningspolitikken og mod Troen paa, at vi kan sikre Danmark ved Militærvæsen eller blot forøge Danmarks Sikkerhed i nogen Grad derved, bærer nu sin Frugt ved Gennemførelse af en Ordning paa det Grundlag, som er givet ved det Regeringsforslag, der her foreligger.

Jeg forstaar godt, at den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti overfor denne Sandsynlighed gribes af bitre Stemninger, men det forekommer mig ikke, at disse bitre Stemninger giver ham Ret til at sige, at denne Beslutning — bag hvilken det danske Folks Flertal i dette Øjeblik uomtvistelig staar — naar den gennemføres i Lovs Form, vil gøre det danske Folk til et mindrevægtigt Folk imellem Folkene.

Jeg forstaar nok, at det ærede Medlem ud fra de psykologiske Forudsætninger, der er naturlige for ham, kan sige dette, men det staar for mig som Udtryk for et middelalderligt Æresbegreb, om hvilket jeg har Lov til at sige, at det, hvis det kommer til at beherske Folkenes Politik i de nærmeste Tiaar i Europa, vil føre til en Katastrofe mellem Europas Folk, hvor alt, hvad vi kan skabe af Militærvæsen i dette Land, vil vise sig at være uden fjerneste Værdi som Betyggelse for Danmark. Hvis der skal tilkendes noget Folk en særlig Ærespris i de kommende Tider, maa det efter min Mening blive det Folk, der klart og dristigt bryder med de middelalderlige Æresbegreber og i Stedet derfor sætter hver Smule Villie og Evne, dette Folk ejer, ind paa at skabe nye Æresbegreber, der knytter sig til Udviklingen af Solidariteten mellem Folkene, Solidaritet bygget paa Rettens Afgørelse i Stedet for Magtens.

Første Næstformand (*Pinstrup*): Det ærede Medlem Hr. Holstein har Ordet for en kort Bemærkning.

Holstein: Den højtærede Udenrigsminister har slet ikke besvaret det Spørgsmaal, der synes mig at være det centrale i hele denne Debat, nemlig: Hvorledes begrunder den højtærede Udenrigsminister Nødvendigheden af et dansk Militærvæsen til 18—20 Mill. Kr.? Det kan ikke være ved folkeretlige Hensyn eller traktatmæssige Forpligtelser for Danmark, for vi er enige om, at Haagerkonventionerne er ikke til Hinder for fuldstændig Afrustning, af den simple Grund, at de hverken eksisterer de jure eller de facto, de jure ikke af de Grunde jeg har paavist i Gaar, de facto ikke, fordi de er sønderrevet i Verdenskrigen lige saa grundigt som Østersøtraktaten om Opretholdelse af status quo i Østersøen. Folkeforbundspagten er heller ikke til Hinder for fuldstændig Afrustning, Kellogg-Pagten endnu mindre, ingen folkeretlige Hensyn overhovedet er til Hinder for det. Naar paa den anden Side statspolitiske Hensyn ikke byder Danmark at bekæmpe et planlagt Angreb, et oplagt livskrænkende Attentat paa den danske Stats Suverænitæt og Uafhængighed, kan man dog virkelig umuligt hævde, at statspolitiske Hensyn byder at opretholde et Militærvæsen til 18 Mill. Kr. og at sætte danske Statsborgeres Liv ind paa Bekæmpelse af tilfældige, mindre Neutralitetskrænkelser. Jeg ser altsaa ikke, med